

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

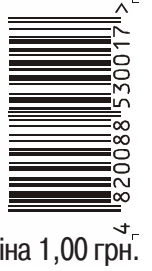
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

Добрий ранок!

НОВИНИ

№34
(184),
3 — 10
вересня
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

«Кожного дня дивуюся співпраці з нашими київськими чиновниками. Ми отримали лист, у якому Міністерство охорони навколишнього природного середовища України інформує, що хоче продати родовища, з яких Львів отримує 50% води», - повідомив 1 вересня, під час прес-конференції міський голова Львова Андрій Садовий.

Київські чиновники хотіли залишити Львів без води

За словами міського голови, Міністерство звертається до управління охорони природного середовища Львівської області листом за підписом в.о. міністра Івана Чорнокура, в якому просить надати погодження щодо продажу спеціального дозволу на користування надрами з метою видобування питних підземних вод Жулинської ділянки Стрийського родовища, розташованої у Стрийському районі Львівщини.

«Це означає залишити місто без води. Я одразу ж звернувся в Генеральну прокуратуру та СБУ, також вчора це питання піднімав на засіданні уряду в Києві. Всі вибачаються, що це неправильно було зроблено. Лист цей вже відкликали, питання знято, але як такі речі можуть з'являтися в державі? Це питання національної безпеки», - наголосив Андрій Садовий.

За словами мера, це перший такий випадок у Львові. Андрій Садовий запевнив, що ЛМКП «Львівводоканал» має всі необхідні документи для використання води з цього водозабору.

«Це стратегічне питання. Та й взагалі питання водозаборів - це секретна інформація, я не уповноважений давати більш глибоку відповідь. Для багатьох міністрів це був шок. Почали розказувати, що це, можливо, хоче купити той, хто займається нафтою, щоб перепрофілювати родовище під видобуток нафти чи газу. Нафта там є, але найбільша наша цінність - вода. Ми в Карпатах маємо таку чисту воду, як мало де в Європі», - каже міський голова.

За його словами, «в нашій країні повторення такої ситуації» може відбутися у будь-який час. На думку мера, в цій ситуації обов'язковим є проведення службового розслідування, мовляв, винні мають бути покарані. Андрій Садовий також зазначив, що у разі, якби такий продаж відбувся, вода у Львові значно подорожчала б.

zaxid.net

«Партія регіонів та БЮТ на цій сесії подолають вето Президента на закон «Про всеукраїнський референдум», - прийнятий 5 червня 2009 року», - прогнозує народний депутат, член Президії політради «Нашої України» Ксенія Ляпіна.

Ляпіна: БЮТ та ПР про все вже домовились

«Там, де Тимошенко і Янукович мають спрацювати як «антиющенко», вони будуть це дружньо, разом та з «любов'ю» робити. Вони бояться чинного Президента, тому що Ющенко для них основний конкурент на виборах», - вважає «нашоукраїнка».

«Стратегія Тимошенко і Януковича досить проста. Їм треба вийти у другий тур, і в разі цього один стає Президентом, а інший стає прем'єром. Це їх основне завдання. Між ними немає конкуренції, адже насправді вони про все вже домовились», - зауважила Ляпіна. Нардеп підкреслила, що зараз Партія регіонів та БЮТ вирішують свої

власні виборчі проблеми. «Для того, щоб сподобатися людям, ПР та БЮТ ладні зруйнувати економіку. Їм обом вигідна дестабілізація. БЮТ реалізує стратегію Тимошенко: «вони блокують, вона працює», а Регіонам вигідно довести, що вони нібито борці за благо народу», - підкреслила нардеп.

«Зараз Партія регіонів розповідає про свою гуманну політику щодо прийняття законопроекту про підвищення соціальних стандартів. Вони не пояснюють людям, що цих коштів просто немає. Вони знову обманюють громадян», - наголосила Ляпіна.

razom.org.ua

Сім десятиліть тому СРСР вступив у війну як головний «поплічник гітлеризму»

Коли нині російське керівництво кидає гнівні звинувачення в «поплічників гітлеризму», йому слід було б спочатку виїняти колоду з власного ока.

Можна було б почати з того, що через дивізію СС «Галичина», яка справді створювалася як колабораціоністське військове формування, пройшло заледве 22 тисячі українців. У той же час через колабораціоністські формування одних лише російських «власовців» пройшло від 0,5 до 0,8 мільйонів росіян, а їхній склад на кінець війни перевищував 120 тисяч осіб.

Це мало місце при тому, що вся територія України цілком була окупованою фашистами, у той час як лише невелика західна частина Росії зазнала окупації.

Ще більш показовий так званий «пакт Молотова-Ріббентропа» - факт не приватно-індивідуального, а державного колабораціонізму СРСР з фашистською Німеччиною. Протягом десятиліть на уроках історії в СРСР війна починалася 22 червня 1941. Хоча реально СРСР вступив у війну як союзник фашистської Німеччини 17 вересня 1939.

Москва допомагала Німеччині у відновленні та навчанні німецьких збройних сил, постачала сировину для виробництва озброєнь. В СРСР навчалися тисячі німецьких військових.

Німеччина, і СРСР були зацікавлені в початку великої війни в Європі. Радянське керівництво вважало, що суперечності між Німеччиною та державами, які перемогли її в Першій світовій війні, дадуть змогу СРСР загарбати максимальну кількість територій.

Мета фашистської Німеччини полягала в завоюванні «життєвого простору» для німців.

19 серпня 1939 Сталін скликав Політбюро ЦК ВКП(б), де заявив, що в мирний час «успішний комуністичний рух у Європі неможливий». 23 серпня 1939 німецький і радянський міністри закордонних справ Ріббентроп і Молотов підписали німецько-радянську угоду про ненапад і додатковий секретний протокол до нього, відомий як «Пакт Молотова-Ріббентропа».

Цей протокол визначив зони впливу двох держав у Східній Європі в разі «територіальних і політичних змін», тобто в умовах спланованої обома державами війни. Німеччина відмовлялася від будь-якого впливу на Фінляндію і Балтійські держави (Латвію й Естонію), а східні території Польщі, тобто Західна Україна і Західна Білорусь мали відійти до Радянського Союзу.

Решта територій у Східній Європі відходили під вплив фашистської Німеччини. По суті, цей пакт між двома тоталітарними режимами зробив можливою Другу світову війну та низку супутніх агресій з боку СРСР і Німеччини проти низки країн.

1 вересня 1939 Німеччина напала на Польщу, наступного дня після того, як одночасно Верховна Рада СРСР і Рейхстаг Німеччини ратифікували Договір про ненапад між Німеччиною і СРСР.

Ні в сучасників, ні в більшості істориків зв'язок цих подій не викликав сумнівів.

17 вересня 1939, порушивши радянсько-польський договір про ненапад, радянська армія вдерлася на територію Польщі. Відповідно до пакту Молотова-Ріббентропа німецька армія залишила територію Західної України. Того ж дня у Брест-Литовському (нині Брест у Білорусі) на честь успішної перемоги над Польщею відбувся спільний парад радянських і німецько-фашистських військ.

Тим часом в СРСР пропаганда на все горло співала частушки: «Заиграй баян-гармошка, Наш походний інструмент,

Пропоем с тобой немножко
Про теперешний момент.
Панской Польши нету больше,
Старой ведьмы больше нет...»

Поділивши Польщу, СРСР і Німеччина 28 вересня 1939 підписали вже Договір про дружбу і кордони. На засіданні Верховної Ради СРСР 1 листопада того ж року радянський міністр закордонних справ Молотов заявив буквально наступне:

«В последнее время правящие круги Англии и Франции пытаются изобразить себя в качестве борцов за демократические права народов против гитлеризма, причем английское правительство объявило, что будто бы для него целью войны является ни больше, ни меньше, как «уничтожение гитлеризма»...

Идеологию нельзя уничтожить силой, нельзя покончить с нею войной. Поэтому не только бессмысленно, но и преступно вести такую войну за уничтожение «гитлеризма», прикрываясь фальшивым флагом борьбы за демократию».

Сталін прагнув використати союз із Німеччиною, щоб повернути під контроль Кремля всі землі, які колись входили до складу Російської імперії. 26 листопада 1939 радянське командування інсценувало напад Фінляндії на СРСР.

Радянський уряд звернувся до уряду Фінляндії з нотою, яка повідомляла, що внаслідок артилерійського обстрілу, вчиненого з території Фінляндії (так званий Майнільський інцидент), загинуло четверо та було поранено дев'ятеро радянських військовослужбовців.

Натомість уряд Фінляндії стверджував, що обстріл радянських позицій вівся з радянської території. Фінляндія запропонувала створити міжурядову слідчу комісію, яка мала б розслідувати цей інцидент. Радянська сторона відмовилася, і вже 30 листопада, без оголошення війни, СРСР напав на Фінляндію.

Численні жертви серед цивільного населення Фінляндії внаслідок радянських бомбардувань стали причиною виключення СРСР із Ліги Націй. Тим часом радянська преса повідомляла, що жертв серед цивільного населення Фінляндії немає.

СРСР створив на загарбаній території Фінляндії маріонетковий уряд. Проте запеклий опір фінів, їхній масовий героїзм в обороні своєї країни й значні втрати радянських військ змусили радянське керівництво припинити наступ.

У передчутті великої війни в Європі Москва змушена була змиритися з незалежністю Фінляндії, хоча СРСР загарбав значну частину східних територій країни.

На підставі радянських невдач у Фінляндії, Гітлер і німецькі генерали припустили, що у Радянського Союзу неефективне керівництво, тактика й озброєння, і він не виявиться гідним супротивником для німецької військової машини.

Тим часом, діючи на виконання таємного протоколу з фашистською Німеччиною, радянський уряд змусив Румунію віддати СРСР українські землі у Бессарабії та Північній Буковині, захоплені Румунією в 1918.

У червні 1940, діючи за радянсько-фашистською угодою, війська СРСР вдерлися в Латвію, Литву й Естонію. Спочатку ці країни були змушені дозволити базування радянських військових

(Закінчення на 2 с.)

Сім десятиліть тому СРСР вступив у війну як головний «поплічник гітлеризму»

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

баз на своїй території, а згодом радянська окупаційна влада надіслала їм підкріплення й оголосила про «приєднання» Балтійських держав до СРСР.

Радянсько-фашистський союз мав вкрай згубне значення для українського народу та інших народів СРСР, оскільки початок війни в Європі наближив напад фашистської Німеччини на СРСР.

Завдяки радянсько-фашистському пакту, Німеччина підготувала плацдарм для нападу на СРСР.

Радянський уряд сподівався, що війна з Німеччиною почнеться не раніше 1942 й не довіряв повідомленням розвідки про запланований блискавичний напад німецьких військ.

Слід відзначити, що навіть після Голодомору та втрат України у Другій світовій війні керівництво СРСР продовжувало відчувати загрозу, що виходила від України.

Радянські владні кола вирішили виселити всіх українців з України. Ця ідея була реалізована в наказі народного комісара внутрішніх справ СРСР Берія та заступника народного комісара оборони СРСР Жукова від 22 червня 1944 про виселення всіх українців до Сибіру.

Виконання цього наказу було зупинено невдовзі після початку перших дій з виселення. Про те, що всіх українців збиралися виселити з України, на ХХ з'їзді КПРС у 1956 зізнався генеральний секретар КПРС Хрущов:

«Так, уже в кінці 1943 года, когда на фронтах Великой Отечественной войны определился прочный перелом в ходе войны в пользу Советского Союза, принято было и осуществлено решение о выселении с занимаемой территории всех карачаевцев.

В этот же период, в конце декабря 1943 года, точно такая же участь постигла все население Калмыцкой автономной республики. В марте 1944 года выселены были со своих родных мест все чеченцы и ингуши, а

Чечено-Ингушская автономная республика ликвидирована.

В апреле 1944 года с территории Кабардино-Балкарской автономной республики выселены были в отдаленные места все балкарцы, а сама республика переименована в Кабардинскую автономную республику. Украинцы избежали этой участи потому, что их слишком много и некуда было выслать. А то он бы и их выселил».

У своїх спогадах низка радянських генералів, що готували та проводили виселення українців, зізналися в існуванні такого наказу та своїй готовності його виконати. Згідно зі спогадами американського державного секретаря Стеттініуса, під час переговорів у Ялті у 1945 Сталін скаржився на «ненадійне» становище в Україні та жалкував, що не ухвалив рішення про виселення українців до Сибіру.

Водночас більше мільйона українців таки було депортовано з України протягом 1944-1949 років.

Ймовірно, масова присутність українців на фронтах та небажання підірвати боєздатність Радянської армії зумовили скасування того наказу.

Практика СРСР у національному питанні була такою ж геноцидною, як і фашистської Німеччини. Хоча, вона й виявилася суттєво хитрішою, оскільки прикривалася риторикою «інтернаціоналізму» і «дружби народів».

Німецькі документи свідчать, що німецький уряд розглядав українських повстанців як своїх ворогів – силу, що перешкоджала встановленню міцної німецької влади на значних територіях України.

Водночас, справді, на початковому етапі війни кілька десятків офіцерів, які згодом влилися в УПА, проходили воєнну підготовку за допомогою Німеччини. Але ще більше офіцерів УПА вийшли з польської і радянської армій, що є природним для будь-якої повстанської армії.

Зрештою чимало ізраїльських генералів свого часу вчилися в СРСР, і від того не стали комуністами чи антисемітами.

Тисячі українських повстанців, в тому числі й рідних братів Степана Бандери Василя та Олексу, Олену Телігу, Олега Ольжича було вбито у фашистських концтаборах, Бабиному Яру тощо. Саме через це в матеріалах Нюрнберзького процесу УПА ніяк не згадана поряд з колаборантськими формуваннями, що діяли в Європі.

Тому звинувачення українських повстанців у колабораціонізмі з Німеччиною – це ще й спроба позбавити український народ Великої перемоги. Між тим, позиції фашизму підірвали не лише 7 мільйонів бійців українців Червоної армії, але й півмільйона українців, що пройшли через лави українських повстанців.

Водночас, після 22 червня 1941 року радянська армія, чималу частину якої становили українці, героїчно протистояла нацизму, який намагався знищити цілі народи. Внесок Радянської армії в перемогу є найбільшим у порівнянні із усіма союзниками. Саме Радянська армія відтягла на себе й перемолола більшість сухопутних сил Німеччини.

Усе це ми теж маємо пам'ятати. Водночас, без участі 7 мільйонів українців у Другій Світовій війні перемога СРСР навряд чи могла б відбутися. В історії радянсько-німецької війни були періоди, коли долю перемоги вирішували кілька десятків тисяч бійців.

Загалом унаслідок Другої світової війни загинуло понад 7 мільйонів мешканців України. Близько половини українських втрат у війні становило цивільне населення. Україна, яка не мала жодного відношення до початку війни, зазнала втрат більше, ніж за час війни окремо втратили Росія і Німеччина. Відповідальність за ці колосальні втрати українського народу несли не лише Німеччина, але й СРСР.

Спровокувавши своєю політикою Другу світову війну, керівництво СРСР не змогло захистити територію України від німецької окупації, що коштувало мільйонів людських життів. Нам невідомо, чи відбулася б світова війна, чи ні, і коли, якби не було радянсько-фашистського союзу.

Фактом є лише те, що відбувся цей союз, і через тиждень почалася війна.

Українські повстанці відчайдушно протистояли одній з наймогутніших країн світу утрічі довше, ніж тривала Друга Світова війна, практично без будь-якої зовнішньої підтримки.

Це відбувалося в той час, коли боролася лише частина українців, а інші народи СРСР і Європи, починаючи від східних німців і закінчуючи чехами й угорцями, аж до початку лібералізації в СРСР у середині 1950-тих років не наважувалися на найменший опір.

Завдяки діям УПА український народ виявив силу духу та волю до свободи. Ця «поза системність» українських повстанців, відчайдушність їхнього опору імперії на пікові її могутності, в той час як на це майже ніхто більше не наважувався, значною мірою зумовлює нинішні інформаційні атаки на УПА.

Українським повстанцям в надзвичайно складних умовах протистояння з багатократно сильнішим ворогом вдалося сформувати боєздатну структуру, яка протрималася десятиліття. Причому її дух пережив ту імперію, проти якої боровся.

Ані СРСР, ані фашистській Німеччині не потрібна була незалежна Україна. Їм були потрібні українські землі, «звільнені» від українського народу.

Треба додати, що ці держави мали схожі наміри не лише щодо України, якщо, звичайно, це якось може втішити українців.

Олександр Палій, історик, політолог, провідний експерт Інституту зовнішньої політики Дипломатичної академії при МЗС України

pravda.com.ua

Чи стане президентом український націоналіст?

У більшості національних держав питання про можливість зайняття посади президента націоналістом вважається недоречним, оскільки там кожен, хто претендує на цю посаду, як правило, є палким патріотом своєї країни, захисником її корінних інтересів, іншими словами – націоналістом. В Україні все не так. Переконали, що у остаточному переліку претендентів на пост глави Української держави буде чимало тих, хто відверто закликатиме до ліквідації цієї держави шляхом її приєднання до Росії, або ж встановлення такого порядку і влади, де про Україну і українців нагадуватиме лише назва країни.

Парадокс полягає ще й у тому, що такі претенденти – це не якісь політичні маргінали чи диваки, а реальні політики, які перебувають на політичному Олімпі вже не один рік.

За таких обставин, актуалізується так званий націоналістичний чинник, коли у хід виборчого процесу включаються патріотичні ідеї та гасла. Так було у минулому. Так буде і цього разу.

При цьому виглядає на те, що у нинішньому виборчому процесі націоналізм може стати розмінною монетою, яку використовуватимуть різні політичні сили.

У даному випадку йдеться не стільки про Олега Тягнибока, політична сила якого після переможних виборів до Тернопільської обласної ради зайняла домінуючу позицію у націоналістичному та націонал-демократичному середовищі, як про його конкурентів, які експлуатуватимуть «національну ідею».

Без сумніву, що на першому місці буде чинний президент Віктор Ющенко. Впродовж останніх років він зробив чимало щоб у суспільній свідомості закарбувався образ Ющенка-патріота.

Укази присвячені визначним діячам національно-визвольного руху, відзначення на державному рівні історичних дат, які до цього часу відзначали лише патріотичні громадські організації, домагання дер-

жавного визнання ОУН і УПА, сприяння утвердженню єдиної помісної церкви тощо.

Все це позитивно відрізняє його від попередників Кравчука і Кучми та буде змістом передвиборної тактики.

Правда, треба зауважити, що «націоналістом» Ющенко був не завжди. Ще не стерлися з пам'яті підписання ним у Києві документу про співпрацю з російським Союзом правих сил (Борис Немцов, Ірина Хакамада), у якому він зобов'язувався поборювати «прояви націоналізму в Україні», а також аналогічна заява на зібранні єврейських громад у Нью-Йорку.

Однак вже сьогодні зрозуміло, що до націоналістичної риторики звертатимуться й інші претенденти. Передусім Юлія Тимошенко і Арсеній Яценюк.

Останнім часом прем'єр-міністр дедалі більше починає робити крен у бік українського патріотизму, використовуючи для цього будь-яку нагоду. Ось лише кілька цитат із її виступу на річних загальних зборах Світового конгресу українців, який нещодавно відбувся у Львові.

«Я хочу вам сказати, що Україна і українці будуть жити вічно. У цю святкову мить ми маємо виголосити першу нашу національну заповідь перед усім світом: «Україна – це назавжди! Україна – це молода держава древньої нації, яка житиме на цій планеті вічно».

«І хочу вам сказати, що поки наша команда при владі, поки справжні патріоти і українці при владі, а я думаю, що це вже буде незмінним, нікому в Україні ми не дамо навіть поставити питання про будь-яку другу державну мову, тільки українська, раз і назавжди, за будь-якого стану».

«Зараз українська мова стала «модною», запам'ятаєте це слово. Зараз на ній всі прагнуть говорити. І ми не дамо навіть поставити це питання – про другу державну мову в Україні, до тих пір, поки я знаходжуся при владі».

І це промовляла політик, яка ще кілька місяців тому докладала максимум зусиль, щоб створити у парламенті коаліцію з Партією регіонів, яка має діаметрально протилежні погляди на «українське питання».

Пробує стати «націоналістом» і Яценюк. Саме він фактично озвучує у ЗМІ одну із програмних засад «Свободи», коли закликає до створення Східно-європейського простору, «де Київ є столицею і центром прийняття рішень».

Саме Яценюк нещодавно пафосно заявив: «Я не дам Москві, або будь-кому іншому плюнути в сторону Києва», хоч перед тим саме у столиці РФ звинувачував президента Ющенка у погіршенні взаємин між Україною і Росією.

Не можна виключити, що згодом побачимо нових «націоналістів». Час для їх появи ще є. У цьому зв'язку не важко передбачити появу проекту «Козак-2», коли за аналогією 2004 року український націоналізм намагатимуться виставити у карикатурному світлі, переслідуючи мету дискредитації котрогось із кандидатів, а за одно певного світогляду і політичної практики.

І це лише початок виборчої кампанії. Але він добре ілюструє реальність: патріотизм та націоналізм знову намагаються зробити ефективною політичною технологією, яка має забезпечити підтримку електорату зорієнтованого на українські духовні і культурні цінності.

А така ситуація – вкрай небезпечна для майбутнього держави, оскільки може призвести до девальвації вартостей, без яких Україна не може відбутися як національна держава.

А щодо відповіді на питання заголовку статті... Для того, щоб президентом України став український націоналіст він має включитися у передвиборну боротьбу і перемогти.

Богдан Червак
pravda.com.ua

Шлях Симоненка: від опозиції – до запасного туза Юлії Тимошенко

Петро Симоненко – це останній з нині діючих політичних лідерів, який заступив у велику гру ще в далекому 1994 році.

Уже давно зрозуміло, що він не зможе стрибнути вище голови. Тому справжній головний бій лідера комуністів – це не перемога, а виживання в умовах зміни політичних поколінь.

Наступні вибори президента несуть особливу небезпеку для 57-річного Петра Симоненка. Його задача – переконати, що він не деградує від виборів до виборів.

Тобто основний конкурент сьогодення Симоненка – це Симоненко часів політичної молодості, коли він мав стабільні 20% рейтингу.

Зараз чергова нищівна поразка комуніста сама собою підштовхує питання про відповідність Симоненка займаній посаді лідера КПУ. А події можуть почати розгортатися в прискореному темпі, адже після виборів президента очікується розпуск парламенту та ще одна виборча кампанія.

Не виправдалися сподівання Симоненка на народні бунти в зв'язку з економічною кризою, на чому він розраховував розігнати додатковий рейтинг КПУ.

«Мы рассчитывали, что рост социального напряжения в условиях кризиса станет предпосылкой для формирования организованного протеста трудящихся. Однако к концу весны – началу лета классовая борьба не только не усилилась, но пошла на спад», – визнав Симоненко на останньому пленумі партії.

Окрім того, у бій рветься одвічний конкурент Симоненка – Леонід Грач, який може розраховувати на підтримку групи Фірташа.

Грача теж складно віднести до молодого покоління – він на чотири роки старший за Симоненка. І наступна весна, коли мають відбутися вибори до Верховної Ради Криму, – це останній шанс для Грача зацепитися у великій політиці.

Для кримських виборів формується «Блок Леоніда Грача». Сам по собі факт, що місцеві комуністи ідуть не під партійним прапором, означає ляпас центральному керівництву КПУ.

Успіх цього проекту може стати чорним днем для Симоненка. Адже тоді Грачу, на відміну від вождя партії, буде чим підкріпити свої претензії на посаду лідера КПУ.

Тому, щоб витримати у внутрішній конкуренції, Симоненку слід показати на виборах президента значно кращий результат порівняно з трьома попередніми виборами, коли він і партія під його керівництвом ледь набирали 4-6%.

Щоб протистояти цій негативній динаміці, Симоненко ініціював висунення єдиного кандидата в президенти від лівих сил. Яким, зрозуміло, має стати він.

Хоча у спілкуванні з зовнішнім світом Симоненко продовжує перекопувати, що веде дорослу гру – тобто на перемогу. «Социология убедительно свидетельствует, что единый левый кандидат уверенно проходит во второй тур, то есть разбивает «олигархическую парочку», – стверджує Симоненко в статті на своєму сайті.

Єдиний кандидат на президентських виборах – це лише перший крок для Симоненка. «Мы предлагаем объединенный левый блок и на выборах в Верховную Раду, в местные советы всех уровней, выдвижение мэров городов от левых», – розповів він у інтерв'ю партійному сайту комуністів.

Зрозуміло, що за риторикою Симоненка ховається поглинання інших лівих партій, навіть якщо то будуть дрібні технічні проекти. Це має стати хоч таким-сяким, але трофеєм, за допомогою якого Симоненко доведитиме свою успішність як партійного вождя.

Адже, якщо Симоненко організує на парламентських виборах якийсь блок та хоч трохи покращить результат останніх виборів, то ніхто не наважиться його чіпати. І зрозуміло, що автор цієї ідеї має очолити список – таким чином, Симоненко ще на декілька років продовжить своє перебування на посаді лідера КПУ.

Ідея Симоненка про об'єднання впала на аналогічні депресивні настрої Олександра Мороза.

Лідер соціалістів опинився не в менш скрутному становищі. Останні роки його взявся підсилювати колишній міністр освіти Станіслав Ніколаєнко. Щоб не допустити участь Ніколаєнка у виборах президента від СПУ, Мороз погодився на балотування Валентини Семенюк.

Але згодом зрозумів, що це означає повне підпорядкування партії кандидату на період виборів. А це – реальний крок до усунення Мороза з посади соціалістичного вождя.

Тому Мороз знову передумав і погодився на переговори про висунення Симоненка єдиним кандидатом.

Таким чином лідер соціалістів міг забрати прапор кандидата в Семенюк, але уникаючи звинувачень в егоїзмі, адже сам він теж не збирався балотуватися.

Головна мета для Мороза – пройти до парламенту, і не принципово, якщо це буде зроблено в спільному списку з комуністами.

Іншими словами, пенсіонери української політики наприкінці кар'єри вирішили допомогти один одному.

Кінець «опозиційності» комуністів

На початку липня відбувся пленум Компартії, де Симоненко оголосив про свої амбіції стати єдиним кандидатом від лівих, бо «ни для кого не секрет, что именно Компартия Украины является наиболее многочисленной, организованной и популярной левой партией в стране».

Як і всі роки до того, ключовою ідеєю комуністів для продажу виборців є їхнє протиставлення нинішнім керівникам держави.

«Криминалитет захватил всю полноту власти, простому человеку сложно найти защиту», – втомлюється повторювати Симоненко, забуваючи, що в останні роки комуністи є невід'ємною складовою цієї самої влади.

Раніше комуністи були взірцем опозиційності – максимум участі у владі, який вони собі дозволяли, була посада першого віце-спікера для Адама Мартинюка.

Розбистила комуністів антикризова коаліція 2006 року. Тоді вони отримали реальний доступ до посад і бюджетних грошей.

За квотою КПУ було три міністри – при цьому двома портфелями Компартія поступилася своїм спонсорам.

Так, право призначити міністра АПК за квотою комуністів отримав власник «Нашої Ряби» Ігор Тарасюк – він посадив у це крісло Юрія Мельника.

Портфель міністра промислової політики комуністи відвоювали у Ріната Ахметова, щоб потім цю вакансію заповнив Костянтин Григоришин. Російський бізнесмен призначив на посаду свого ділового партнера Анатолія Головка.

Третім урядовцем від КПУ став міністр охорони здоров'я Юрій Гайдас.

Крім того, комуністи отримали від Януковича чисельні посади заступників – міністра надзвичайних ситуацій (Валерій Бевз), міністра вугільної промисловості (Дмитро Петренко), міністра молоді та спорту (Юрій Сизенко), міністра економіки (Сергій Челноков), міністра внутрішніх справ (Василь Мармазов).

І хоча уряд Януковича не пропрацював і року, але коммі втратили право називатися абсолютною опозицією. Побувавши у владі, вони взяли на себе частину відповідальності.

Після призначення Юлії Тимошенко на посаду прем'єра комуністи швидко знайшли з нею спільну мову. Ключовою тут була тристороння зустріч Тимошенко, Симоненка і Григоришина, де сторони домовилися про взаємну лояльність.

Тимошенко не лише зберегла за КПУ деякі посади заступників міністрів, але й реалізувала нові кадрові рішення на їхню користь.

У відповідь комуністи завжди в критичний момент підставляють плече Тимошенко. Так, не формалізуючи стосунків, КПУ стала частиною влади.

Однак це породило і нові запитання. Якщо присутність комуністів в уряді Януковича можна було виправдати тим, що вони є учасниками коаліції, то їх перебування в команді Тимошенко не знаходить інших пояснень, окрім політичної корупції.

Зараз КПУ деградувала до того рівня, що не гребує другорядними посадами від Тимошенко. Ось деякі з них:

Сьогодні в Мінздоров'я заступником міністра працює Валерій Бідний – зять экс-спікера комуніста Олександра Ткаченка. У МВС заступником міністра є

Василь Мармазов – син депутата від КПУ Євгена Мармазова.

Заступником міністра юстиції за квотою комуністів продовжує працювати Володимир Богатир – представник КПУ в Центриборчкомі.

Крім того, заступником міністра молоді та спорту й далі перебуває комуніст Юрій Сизенко, а заступником глави Державної податкової адміністрації – Олег Матвеев, син депутата-комуніста Валентина Матвеева.

У Мінтрансі заступником працює Михайло Чубай – ставленник комуністів, якого рекомендував Костянтин Григоришин.

На посаді голови Державного комітету архівів працює «червона» Ольга Гінзбург. Уряд Тимошенко вирішив не оскаржувати судові рішення про її поновлення на посаді, а повернув Гінзбург на те місце, яке вона обіймала за часів Януковича.

Варто було Компартії минулого літа не підтримати відставку уряду, як за декілька днів посаду голови Державного комітету лісового господарства посів комуніст Микола Тимошенко.

Також в «Нафтогазі» заступником голови правління працює Вадим Чупрун – він зберіг цю посаду завдяки своєму другові – Петру Симоненку.

Крім того, близьким до комуністів є перший заступник генпрокурора Сергій Вінокуров. За кожного нового генпрокурора, за старого і нового президента він стабільно зберігає цю посаду. Бо щоразу за Вінокурова подають голос комуністи.

Тобто насправді сьогодні комуністи представлені у владі не менш масово, ніж за часів Януковича. Але це не зважає Петру Симоненку й далі грати в «принципового опозиційного політика».

На останньому пленумі Компартії він поставив перед агітаційним і пропагандистським блоком завдання – «разоблачать антикоммунистическую риторику лидеров Партии Регионов, формировать образ КПУ как единственной действительно оппозиционной политической силы».

«Ющенко, Тимошенко, Янукович, Яценюк – это все «патроны» из одной обоймы олигархического «нагана», нацеленного своим стволом на народ», – не скупиться Симоненко на метафори.

Але складно повірити в опозиційність політичної сили, якщо її вожді аж до дрібниць зрослися з владою. Перші особи партії, Симоненко і Мартинюк, проживають в резиденції «Конча-Заспа». Будинки були передані їм у користування Державним управлінням справами. Тобто тим самим ненависним «олігархічним режимом».

Виктор Чивокуня pravda.com.ua

Голос з діаспори

Цей голос звернений до земляків наших – українців Великої України. Голос цей звучав, звучить і буде звучати допоки б'ються наші неспокоїні серця. Бо на чужині ми живемо болями і радощами нашої неньки. І хоч ми вже по п'ятдесят років як громадяни США, а наші душі знаходяться там, в Україні.

До написання цієї статті наштовхнули прочитані мною і катастрофічно несумісні з 18-літтям незалежності України коментарі окремих осіб, я би сказала антиукраїнців, до статті «Стрес від України» Аскольда Лозинського, що була опублікована в УП.

Існує держава у якій не карають за висловлені думки, за слова правди і за вияв кривди. Отож є свобода слова. А це велике досягнення, головне опісля режиму, при якому всездозволеною була тільки фраза про «мудру партію», а всяке заперечення цієї «правди» каралося ув'язненням чи смертю.

Ми свідомі того, що свобода слова, гарантована усім і вся – це вишуканість демократичного ладу.

Пригляньмося одначе до того, як саме використовують це цінне право наші земляки. Найкращим прикладом цього є стаття Аскольда Лозинського відомого діяча української діаспори.

Лозинського вразив факт глибинної русифікації нашої Батьківщини – України. Це явище він порівнював навіть до тяжкої недуги. Так, дуже сумно було тому діаспорцеві, який виховувався на чужині, де в українознавчій школі його вчили про красу України, про багатство її природи, надр і землі.

Вчили його і тому, що ворожий нашому народові комуністичний режим ідеологічно не спроможний зламати дух України, вирвати з серцець її дітей правди віри христової і любові до рідної мови і прадавньої культури.

Ми навчали дітей наших, а в тому числі й Аскольда, про вимріяну нами істину – що це народ поневолений але нескорений. Нами проводилися багатолюдні демонстрації і мітинги перед Советською амбасадой у Вашингтоні в обороні нашого поневоленого народу.

Протестували усім нашим єством з нашими дітьми поруч. Виразили свою незгоду з переслідуванням борців за правду. В душі кожний з нас ридав за кривду чинену нашої Батьківщини – Україні.

Адже ми ніколи не стали відщепенцями від нашої нації. Коли людина вихована в такому дусі зустрічає в Україні, вже не поневоленій, байдужість до духових цінностей, до української книжки, преси, до української мови, то вона й висловлює біль і обурення таким станом.

Так Аскольд Лозинський, скориставшись із свободи слова, написав протестну статтю. Якою ж була реакція його земляків? Вони виразили невдоволення проти думок і вражень діаспорця. Отож теж мали вільний вислів думки. Тільки якість того вислову була дуже сумнівна.

Було це обливання болотом автора із вживанням «вишуканих» нецензурних слів і лайки. Вияв погорди і ненависті. Та кваліфікація такого вислову – це вже не свобода (високе слово!), а свавілля. Прояв некультурності і при тому глибокого відчуження від свого, рідного.

Був це продукт советської індоктринації, себто все, що дійсно українське (мова, національний світогляд, любов до Батьківщини) – це оте зло, якого невілмо допускати до скаліченої советським режимом радянської людини. Це вияв перемоги зла.

Є у тих репліках і камінець в сторону нашої, старшої генерації, яка виховувала

в національному дусі отаких аскольдів. А їх тут, поза кордонами Великої України, багато. Тож спробуємо відповісти деяким злепоінформованим дописувачам.

До Другої світової війни наша країна була під різними окупаціями і були це: польська, румунська, угорська і советська. У трьох перших режим був семідемократичний, а в советській – тоталітарний.

Після пакту Молотова-Ріббентропа 1939 року і війни німецького III рейху проти Польщі, західні землі (Галичина, Волинь і Полісся) дісталися Радянському Союзові, який впродовж 14-місяців свого панування встиг зруйнувати громадське (не підпільне) українське життя проводячи арешти серед інтелігенції. Багатьох з них було розстріляно без слідства і суду.

Ця влада внесла спустошення у побутове та громадське життя, а по закінченню війни, незгодним з режимом треба було залишати все надбане за життя і йти в невідоме з кланками в руках.

Цей «ісход» був трагічним для кожного з нас. Так, моїй родині довелося йти на Захід з Волині, а родині Лозинських з Галичини, бо схід нами вже був апробований.

Битими чужими шляхами, часто пішки, часом у товарних вагонах – так пробивалася на Захід українська еміграція. Під бомбами, у голоді і холоді так і попали ми в табори ДР (переміщених осіб).

І пішло, поїхало. Через різні допомогів організації люди діставалися кораблями на інші континенти. Нам, подібно як і родині Лозинських, довелося дістатися до Америки. А прибувши до Америки (Південної Америки, Австралії), наші емігранти зустрілися із

незнаним світом, де була мішанина різних народностей, але був такий лад, який не передбачав кари за погляди людей.

Отже після тоталітарних потуг відчувся подих свободи. Тут були карні справи за злочини, а не за вислів поглядів. Незважаючи на наявність доброї освіти, майже всі емігранти шукали негайно фізичної праці, щоб вижити.

У тяжкому, незвичному кліматі нелегка фізична праця була часто виснажливою. Але почуття свободи перемагало усі труднощі.

Свідомість того, що вночі не прибуде «чорний ворон», щоб погубити життя, зруйнувати родину, вселяла у виснажених скитальців нові сили. Тут пригадався досвід громадського життя у західних окупаціях, у яких проживали до війни наші батьки і ми з ними.

Дуже нелегко жилося, але все ж вирувало громадське життя; суспільство не було сковане цілковитими заборами так, як у Советському Союзі. Цей досвід і довелося використати на новому поселенні.

Одними із перших зусиль було творити суботні українознавчі школи, щоб не залишити наших дітей безбачками, не знаючими ні роду ні племені. Учительські громади, плани праці, творення підручників стало першим завданням.

Пригадали основи кооперації і створили кредитові спілки – «Самопоміч», Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК). Цей комітет виручив не одного українця, хто переселився в США. Працює він і понині.

Були організовані і працюють дотепер українські інститути й університети, а також науково-дослідні ка-

федри, що вивчали історію праненьки, визвольну боротьбу народу, а також наслідки і реалії еміграційного життя діаспори.

Нові емігранти включалися до вже існуючих громадських організацій, до Народних Домів, ставали парафіянами церков побудованих нашими попередниками. Уже в перших роках по переселенню почалася видавнича праця.

Підтримувалися вже діючі видавництва й творено нові. Збагачено працюючі органи вже існуючих жіночих організацій – Союз Українок і Український Золотий Хрест. Творено органи молодечих організацій «Пласт» тощо.

Створене у 1950 році видавництво «Київ» друкувало праці українських класиків, а також перекладене у тому ж році українською мовою «Слово о полку Ігоревім».

І по суті, вся наша еміграція підтримувала видання «Енциклопедія Українознавства» (Париж, Нью-Йорк), що друкувалося за ініціативи пластунів.

Нехай же ця коротка, не обтяжена цитатами і датами інформація буде відповіддю на кинутий закид, чого мовляв, ви поїхали в Америку і що там робили і робите. Не зайвим буде на кінець пригадати тим антиукраїнським українцям Швенченкову пересторогу: «Схаменіться будьте люди, Бо лихо вам буде».

Наталія Пазуняк, професор, державний секретар останнього Уряду України в екзилі, США. Пані Наталія є нащадком родин Полуботків, Скоропадських і Шувальських

pravda.com.ua

Який нам потрібен президент?

Після того як громадяни України повною мірою відчувли на собі результати згубного для суспільства жорстокого протистояння ворогуючих політичних сил та неспроможність жодної з них забезпечити в країні стабільність, терпимість, злагоду, справжнє народовладдя, я вирішив звернутися до співвітчизників із щирим серцем та з пропозицією обміркувати наші перспективи у зв'язку з майбутніми виборами президента.

Передусім ми всі повинні усвідомити, що на виборчих перегонях кандидати в президенти – насамперед суперники, але не вороги. А ми, їхні виборці, разом з кандидатами, боремося (принаймні, повинні боротися) не за знищення один одного, не за власні вигоди, а за право покращувати життя всього суспільства.

Важливість цієї теми – очевидна, бо йдеться про долю держави, про долю та добробут суспільства в цілому, про долю країни, яка з багатьох поглядів, – найцікавіша й найперспективніша в усьому світі.

Перед тим як обирати того чи іншого кандидата, кожен із нас повинен дати собі відповідь на цілу низку запитань.

Чи хочу я жити при демократії, чи при диктатурі? Чи хочу я, щоб влада була чесною? Чи корумпованою? Чи вартий я поваги з боку влади? Чи хочу щоб влада керувала суспільством, і зокрема мною, з повагою, чи щоб командувала та поганяла, як скотину?

Чи хочу я жити по законах чи, може, по поняттях? Чи хочу я жити з упевненістю у завтрашньому дні, чи зі страхом за своє майбутнє, за власне життя та життя близьких, рідних і дітей?

Чи хочу я, щоб на всіх рівнях влади працювали люди, які ніколи нікого не зраджували, не ставали перевертнями заради збереження себе при владі, бігаючи від однієї політичної сили до іншої, з під крила одного лідера під крило іншого?

Чи терпітиму наругу над моєю країною та її народом далі? Чи я впевнений, що той, за якого я голосуватиму, не зрадить мене в майбутньому?

І найголовніше: чи є серед оголошених сьогодні претендентів на посаду президента булаву той, хто здатен забезпечити те, чого хочу я і мільйон таких як я?

Давши правдиву, об'єктивну відповідь на ці запитання самому собі, у виборі буде важко помилитися.

Народ України має можливість своїм прикладом дати відповідь на важливе запитання: чи дійсно людські спільноти здатні запроваджувати добре врядування за власною волею, або ж вони назавжди приречені залежати від випадку й сили, підкупку та погроз, обману й політичного гвалтування?

Якщо здатні, то кризу, до якої ми дійшли, можна вважати тим моментом, коли саме час приймати правильне рішення.

Цей момент може стати щасливим, якщо наш вибір зможе зумовлюватиметься розумною оцінкою наших справжніх інтересів, на яку не впливатимуть жодні міркування, крім міркувань загального блага.

Однак, це – предмет, радше, палкого бажання, ніж серйозного сподівання, бо він може стати і нашою ганьбою, якщо дослухатимемося до політиканів й заблутаємо між двома липами, не розгледівши правди. Бо не в силі – правда, а в правді – сила.

Президент, за посадою, в змозі розпочати оновлення (або не оновлення) і

системи влади у державі загалом, і численних місцевих інституцій (у тому числі, провести кадрові зміни).

Водночас, відомо, як сприймаються і у центрі, і на місцях зміни. Чинівництво опирається будь-яким новаціям, здатним спричинити зменшення їхньої влади, прибутків і впливовості.

Є й такі «діячі», які через надмірні амбіції сподіваються на власне звеличення через негаряди й протистояння, ба більше, заворушення у власній країні, або ж тішать себе перспективою більше виграти від поділу держави на групи протистояння, на сфері впливу чи, навіть, на кілька окремих територій.

Вони проти справжнього єднання країни та суспільства під управлінням чесного проукраїнського президента-патріота.

Однак я не маю наміру в цьому матеріалі пояснювати як опір певної групи людей пов'язаний з їхніми особистими інтересами чи амбіціями. Не хочу, аби мене звинуватили в політичній заангажованості.

Безсторонність зобов'язує погодитися з тим, що дії таких людей можуть бути спричинені і чесними міркуваннями. Або ж оманно, адже причини, які схилиють людей до хибних суджень, – такі численні й потужні і їх так багато.

І, часто-густо, спостерігаємо як розумні й добрі люди обстоюють як слухні, так і хибні позиції щодо питань першорядного суспільного значення.

(Як тут не згадати політреформу).

Ми не завжди впевнені, що ті, хто наче відстоює істину, роблять це чесно, виходячи

із справедливих принципів і намірів. Амбітність, жадібність, особиста ворожнеча, або інші мотиви, можуть впливати як на тих, хто обстоює слушний підхід до справи, так і на тих, хто їм протистоїть.

А насправді, ніхто не має права бути впевненим, що саме його думка істинна.

Для демократії й пошуку істини потрібна толерантність і поміркованість. А ще здатність сприймати аргументи протилежної сторони.

Адже у політиці, як і в релігії, безглуздо наверхтати у свою віру вогнем і мечем. І там, і там рідко вдається запобігти ересі, переслідувачі.

Сьогодні про нас можна сказати, що ми досягли майже останньої стадії національного приниження. Й перед собою, й перед світом. Навряд, чи залишилося щось здатне вразити гордість або зіпсувати репутацію незалежного народу більше, аніж це вже зроблено за час української незалежності.

Нині у нас хочуть украсти останнє – віру в себе, віру в наше право вирішувати як нам жити, і що робити.

Чи був у нашій історії період, коли б ми не орієнтувалися на когось, були б вільними, були б одним цілим, раділи успіхам сусіда, а в день виборів обирали б гідних. Тих, якими б були задоволені до наступних виборів? Або хоча б рік після виборів? І за яких не було б соромно?

Ми маємо можливість розпочати такий історичний період 17 січня 2010 року.

Пригадаймо: хто з наших правителів був по-справжньому безкорисливим, патріо-

тичним, чесним, порядним, незалежним і... таким, що об'єднав Україну?

Хіба що за часів Київської Русі, і, як не парадоксально, – за часів «розвинутого соціалізму».

Водночас, історія свідчить, що лише за таких правителів народи світу досягали успіху.

Чому Америка процвітає? Бо політика всіх її президентів – проамериканська.

Навіть Росія, із її проросійськими президентами, почала швидко рухатися вперед. Своїм, російським, шляхом.

Україна також не має іншого шляху до процвітання. І для цього нам потрібен незалежний президент, що не мав би зобов'язань не перед чим і не перед ким. Крім Обов'язку, Честі, Совісті. Бо тільки тоді він зможе об'єднати й організувати для діяльності на загальне благо всю націю.

А ще – щоб не брехав. Ніколи. Навіть тоді, коли правда – не на його користь. І щоб не був зрадником. Щоб був чесним, справедливим і жив інтересами свого народу. Тоді і вся влада – від президента до сільського голови – матиме шанс стати чесною. І рано чи пізно, стане такою.

А головне він має бути таким вже сьогодні, най він, як усі, простий громадянин України. Не політик, не чиновник. Просто УКРАЇНЕЦЬ.

Олексій Пристяк
pravda.com.ua

Моральний лідер для України

(Завершення теми розпочатої автором в статті «Епітафія національному лідерству українського політбюро» (№32 (182) за 20–27 серпня 2009 р., 5 с.)

Потрапляючи в коло дискусій в пошуках відповіді на запитання: «Який лідер нам потрібен?», імена яких тільки-но історичних персонажів не лунають: від Хмельницького, Мазепи чи Вашингтона і до Махна, Франко, де Голля та Піночета.

Але всі ці і багато які інші, кожен по своєму, видатні історичні персонажі були затребувані як національні лідери в абсолюті інших, ніж сьогодні перебуває Україна, історичних, економічних, культурних, гео- та суспільно-політичних, одним словом цивілізаційних системах координат.

А, як відомо, кожна країна в певну епоху на тому чи іншому етапі свого розвитку потребує відповідного типу лідера.

Тому, давайте спочатку визначимося, що ж то за

Система координат

в якій сьогодні перебуває Україна?

Так от наша держава та її суспільство на сьогоднішній день перебувають в процесі недовіршеної національно-визвольної демократичної революції. Причому незавершений характер національно-визвольної складової цього процесу, в першу чергу, обумовлений заледве започаткованими демократичними системно-змінними перетвореннями.

Адже демократизація с самого початку 90-тих набула в Україні характеру реформування посткомуністичної системи влади, котре власне і продовжується до цього дня.

Тобто, якщо вдатися до аналогій, то наші нинішні внутрішні соціально-політичні та економічні розклади, до того ж загострені ще й так званою світовою кризою, надзвичайно нагадують процеси, котрі відбувались в більшості країн Східної Європи та Балтії напередодні оксамитових революцій. За одним виключенням – незалежність та державність нам виборювати вже не потрібно.

А ще згідно ендегенної концепції (О'Доннелл і Шміттер, 1988) теорії демократичного транзиту, процеси реформ соціалізму в східноєвропейських країнах від початку 80-тих і до самих оксамитових революцій або ж подібні процеси реформування совка в Україні, відповідають першій фазі цього транзиту – лібералізації та реформації старої системи влади.

А завершується ця фаза в теорії домовленостями між старою владною політелітою та новою опозицією, в результаті котрих, остання повністю чи частково переважає першу у всіх інститутах влади.

На практиці ж це набуло більш поширеної назви – оксамитова революція, а методологічно, саме переважання відбувалось, як виборчим шляхом, так і через люстрацію із подальшою інституалізацією в другій транзитній фазі демократичних здобутків революції в законодавчому полі.

В Україні ж перша фаза демократичного транзиту так і не була доведена до свого логічного завершення, а набула інерційно-циклічного характеру реформації совка.

Чому циклічного?

Бо ми мали щастя пережити горбачовську, кравчуківську, кучмовську реформації, а зараз переживаємо рехвормацію усього раніше нарехвормованого. І ці процеси свідчать лише про одне – повну неспроможність та деградацію нашої постсовкової панівної верстви, що було також характерним і для комуністичних режимів у країнах Східної Європи та Балтії напередодні оксамитових пертурбацій.

І я не даремно акцентую увагу на концепції О'Доннелла і Шміттера, бо згідно їх теорії (підтверженій на практиці у згаданих країнах), як тількино процеси першої фази реформації старої системи влади починають поширюватися із економічної в суспільно-політичну сферу, то лібералізація та демократизація набувають невідворотного характеру.

Вони також передбачили, що в разі коли таких домовленостей не відбувається, процеси реформ можуть набути інерційного характеру. Як, наприклад, свого часу в Болгарії, Румунії чи Словаччині, або ж нині в Україні чи Білорусі.

Інша справа, що ці американські суспільствознавці, описуючи завершення першої транзитної фази, здебільше говорять про домовленості між готовим до перемін суспільством, в особі опозиції, та старою владною політелітою про правила передачі влади та подальшого їх співіснування, а от про системні зміни, як революцію, майже ні слова.

Ну, теорія вона на те й теорія, щоб її творчо розвивати. Як це зробили в революційний спосіб східноєвропейці та прибалти через декілька років після появи самої ендегенної концепції.

Окрім того, сучасна Україна, розділена здебільше ментальним фронтом протистояння совка і антисовка, одночасно є ще й полем з'ясування геополітичних стосунків Заходу та Росії. І протистояння те є нічим іншим, як продовженням сумнівомої холодної війни.

Можна було б ще згадати і про Тофлерівську «третю хвилю» цивілізаційних революцій, котра чим далі тим потужніше накриває постіндустріальний світ, а з ним заодно і Україну.

Але ця загадка може бути корисною лише в тому сенсі, що потенційний лідер нації мусить усвідомлювати – «третю хвилю» цивілізаційних пертурбацій найкраще переживуть лише ті країни, суспільства котрих виявляться найбільш підготовленими до технологічних, інформаційних, інноваційних та пов'язаних із ними економічних, гео- і суспільно-політичних, культурницьких та інших перемін.

Його ж завдання (чи якщо бажаєте – місія) трохі інша – стати дієвим виразником прагнення української нації щодо зламу постсовкової системи влади в Україні, закладення системних підвалин переходу від совка до демократії і конституційної та іншої законодавчої інституалізації революційних здобутків аби процеси демократизації та консолідації демократії (друга та третя фази демократичного транзиту згідно концепції О'Доннелла і Шміттера) набули невідворотного характеру.

Отже для України національні лідери «третьої хвилі» (або ж лідер, котрий «приймає виклики світу і відповідає на них по-новому») ще не на часі, тим паче

що й в світі із відомих таких, з певними застереженнями, лише один – Барак Обама.

Тобто лідер мусить відповідати рівню та характеру проблем, нагальне розв'язання котрих викликано перед-революційною ситуацією та можливе лише в системно-змінний спосіб. Означення ж такому провіднику нації, з легкої руки Вацлава Гавела, теж мається

Моральний лідер

Про цю типологію сучасного провідника нації мається маса суспільно-політологічної, психологічної та публіцистичної аналітики. А от адаптованих до українських реалій та суспільних вимог, таких досліджень не так вже й густо.

Бо, окрім вже згаданих цивілізаційних координат, котрим повинен відповідати національний лідер, мусимо ще й враховувати ментальні, соціальні, ідеологічні, біографічні, психофізичні (харизматичні), морально-вольові (індивідуальні), мотиваційні, інтелектуальні, емоційні тощо чинники.

Але, аби не вдаватися в глибини глибин аналізу типології морального лідера українського зразку, раджу переглянути хоча би дослідження з цього приводу вже згадуваних Гуцала і Недбаєвського, та взяти їх лише до уваги.

Бо якщо суворо дотримуватися подібної методології не в суто наукових дослідженнях, а в публіцистичних розвідках, то виникає великий ризик того, що на суд загалу буде представлений не лідер, а якийсь чи то андрюїд, чи то щось янголоподібне. Як це трапилось з Олегом Соскіним в його спробах намалювати портрет такого-от морального Президента.

Мало того, що Соскін відразу ж вводить досить жорстке вікове обмеження 45-65 років у вимогах до майбутнього провідника нації, але й наводить цілу купу критеріїв до якісних особливостей такого лідера, котрі уособлюють швидше не моральний, а моралізаторський чи святеницький тип характеру.

Трохи поясню. Зрозуміло, що вік 45-65 є не лише найбільш продуктивним в сенсі реалізації будь-якої людини як особистості, але й цій віковій категорії притаманні такі якості державного мужа, як мудрість, досвід, виваженість чи розсудливість.

Але, з іншого боку, така жорстка вікова градація, автоматично виключить із конкурентної боротьби за моральне лідерство більш молодий контингент, представникам котрого притаманні схильність до продукування та реалізації модернових, проривних, в решті-решт «третьохвильних» ідей виходу країни із нинішньої кризової ситуації та розбудови нової України.

Окрім того, не слід забувати, що є маса достойників, котрим у віці далеко за 60 притаманний здоровий душевний стан 30-40 річного.

Тому я б в цьому сенсі обмежився лише нижньою 25-30 річною градаційною планкою і обов'язковими довідками з «дурки» та лікарськими висновками про фізичне здоров'я.

І звичайно ж ця вимога може бути висунута до морального лідера лише у випадку, якщо він буде претендувати на конкретну державну посаду. Бо з

довідками з «дурки» до мас не апелюють, а лікарськими висновками про особисте самопочуття лідер народ не гуртує.

А якщо ми до того ж почнемо заганяти морального лідера в жорсткі пуританські рамки, вимагати від нього бути патологічно правдивим та ідеологічно стійким, оцінювати його за віросповіданням чи фізичними вадами, то тоді у нас ніколи не з'явиться ні свій Черчилль (ідеологічно нестійкий сибарит, що жлуктив коньяк галонами), ні свій Кеннеді (той ще ходок), ні Клінтон (найпопулярніший післявоєнний президент, що мав дві каденції, котрий мало того, що в гречку скавав, так ще й молодості хіпував з травкою).

Ані напівпаралізований Рузвельт, ні де Голль, котрий свідомо пішов на обман своїх найпалкіших прихильників із напіввійськової організації ОСС та й усієї нації, проголосивши тезу «Алжир завжди був, є і буде французьким», в інтересах тієї ж таки нації дав алжирцям «вольну», ні наші новітні Хмельницькі чи Мазепи, прототипи котрих і хильнути були не дурні, і до жіноцтва ласі.

Ну, а вже б на Обамі такого штибу критологи (від слова критерій) живого б місця не залишили, бо мало того, що той полюбляв свого часу травку з коксом коктейлити, так ще й до сумнівної церкви, котра пропагує зверхність чорних над білими та антисемітизм, ходить.

А більшість вищеназваних (окрім Обами – бо мусить ще себе проявити) і багатьох інших не названих (в тому числі і лідерів оксамитових революцій) об'єднує інше:

- харизматичність та здатність на непересічний вчинок задля інтересів держави і нації, навіть коштом власного іміджу та репутації;
- готовність до саможертвності;
- глибока патріотичність та державництво;
- мінімальний розрахунок на зовнішню допомогу і максимальна ставка на власний народ, навіть у випадку загрози екзогенного характеру;

- принципова непоступливість у відстоюванні національних інтересів;
- здатність максимально використувувати власні позитивні риси характеру з одночасним вольовим придушенням негативних рис;
- здатність піти на свідомий обман, як своїх союзників, так і всієї нації, в інтересах цієї ж самої нації;
- здатність публічно визнавати свої помилки і вибачатися за це;
- розуміння власного народу і співпереживання йому.

Тобто Україні потрібен моральний лідер героїчного штибу. Бо, повторюся, нація-лялечка ще тільки намагається перетворитися на метелика і в даний момент вона має непрезентабельний вигляд, а тому потребує лідера, який на три голови вищий за неї та перебуває на тисячу кроків попереду.

А всі інші: ментальні, ідеологічні, біографічні, первинно-мотиваційні, інтелектуальні, емоційні тощо чинники мусять бути лише супутніми та допоміжними у діяльності такого лідера, головною та консолідуючою нацією метою котрого мусить стати революційний злам зашкарубілої совкової системи влади та започаткування ліберально-демократичних системних перетворень специфічного вітчизняного, національного характеру.

Тобто в українських реаліях лідер нації мусить бути не просто патріотом, а принциповим державним керівником в питаннях національної безпеки, суверенітету та територіальної цілісності, забезпечення національних інтересів України на міжнародній арені.

Але у внутрішній політиці він не мусить бути забумбуленим національно-свідомим шароварником, а прагматичним громадянським патріотом, котрий і сам мусить усвідомлювати і донести це усвідомлення до свого народу, що наші часто-густо надумані та інспіровані ззовні міжнародні та ментальні чвари в умовах більш-менш розвиненого громадянського суспільства можуть бути розрулені за мінімального втручання держави саме на рівні громадянського суспільства самими громадянами.

Це мусить бути особистість, котра за сучасних умов спроможеться не лише повстати проти сутньої панівної верстви, але й усвідомлювати, що започаткування революційних перетворень, далеко не завжди буде викликати приязну реакцію з боку значно люмпенізованого українського пересічного загалу.

А тому він мусить знати, що керівником держави, за таких умов, він більше однієї каденції навряд чи буде. І якщо він це усвідомить, і покладе всю свою енергію на впровадження в життя системних перетворень, а не на чіпляння за владу, то він назавжди увійде в історію, не як черговий президент чи прем'єр, а як моральний лідер нації.

Де таке гарне візьметься? Та лише в ході організованого революційного процесу, як це трапилось у Східній Європі, коли поява моральних лідерів стала масовим явищем.

От як це приблизно мусить виглядати, згідно Вацлава Гавела:

«...саме «революційна вулиця» стала чи не головним джерелом формування нової політичної еліти, появи моральних лідерів...».

Саме ці моральні провідники «із числа звичайних службовців, представників творчої чи технічної інтелігенції, робітників чи селян, консолідуючим принципом яких було заперечення попереднього режиму і попередніх лідерів країни, стали з'єднувальною ланкою між державою і громадянським суспільством», що дало цим країнам можливість повернутися до цивілізованого світу.

Саме ці моральні лідери-прагматики «спромоглися трансформувати руйнівні антикомуністичні, антисовєцькі, анти-владні та антиросійські настрої населення в конструктивне та прагматичне русло розбудови громадянського суспільства».

Лідерів таких шукати не треба, вони самі знайдуться і викристалізуються, як тільки-но завершальна фаза національно-визвольного ліберально-демократичного революційного процесу набуде активної і організаційної форми.

І той, хто спроможеться очолити цей процес, – і стане МОРАЛЬНИМ НАЦІОНАЛЬНИМ ЛІДЕРОМ.

Валерій Семиволос, Харківська область, село Губарівка

Останніми днями у ЗМІ зчинився галас про так звану «урядову резиденцію «Межигір'я». Тексти і коментарі цілком у загальному дусі навколополітичних розборок: Юлія Тимошенко вирішила виселити Віктора Януковича з його резиденції, а він заявляє, що заволодів нею законно і нікуди не збирається виїжджати.

Проте й автори, й ті, хто коментує, майже не згадують про те, що то за 136 чи навіть 140 га держмайна пішли у приватні руки «за ринковою ціною». Але ж йдеться про Межигір'я! Про ТЕ САМЕ знамените Межигір'я!

№34 (184), четвер, 3 – 10 вересня 2009 р.

Тимошенко і Янукович не поділили святе місце

Колись тут, десь верст на 18–20 вище за Київ по Дніпру, був один з найславніших монастирів української землі. Попередником його вважається обитель біля Вишгорода ще домонгольської доби, з кам'яним Спаським храмом XII ст.

За часів Батия її зруйнували, а потім ченці опанували Межигірське урочище та спорудили там церкву понад Дніпром. У XVII столітті тут уже був чималий комплекс Спасо-Преображенського монастиря. Не раз він страждав від пожеж, але незмінно відроджувався – насамперед завдяки тому, що до нього були вельми прихильними українські козаки.

Гетьмани, ще від Богдана Хмельницького, сприяли обителі значними пожертвами, а Січ Запорізька вважала Межигірський Спас своїм військовим монастирем (іноді його називали «Запорізькою Лаврою»). Саме звідси призначали священників на Січ. Тут-таки лікували покалічених січовиків, а старі, знесилені козаки на схилі років знаходили тут притулок.

Коли ж не стало Січі – припинив існування й монастир. Катерина II у 1786 році закрила його, перетворивши на казенний шпиталь. Наступного року цариця була у Києві та схотіла помилуватися мальовничою обителью. Але нога її сюди не ступила, бо якраз напередодні цього блюзнірського візиту, вночі, Межигір'я раптово згоріло!

Кам'яні будівлі усе ж вдалося відновити після пожежі. Проте вже не для монастиря, бо на терені Межигір'я вирішили створити фаянсову фабрику (неподалік виявили чималі поклади високоякісної білої глини – каоліну). У першій половині XIX століття ця фабрика була доволі потужною, її вироби користувалися широкою відомістю.

У ці часи сюди навідувався Тарас Шевченко, котрий згадавав «Межигірський Спас» у своїх творах. Залишився його малюнок олівцем 1843 року.

«Межигірський Спас» руки Тараса Шевченка

Ми бачимо тут соборний Спасо-Преображенський храм (у центрі), зведений ще у 1670–80-х роках, а також церкву Петра і Павла та дзвіницю, що їх було збудовано у 1772–74 роках коштом Петра Калнишевського, останнього кошового отамана Січі.

Згодом фабрика занепала, і вже у 1860-х роках уперше розглядали питання про продаж Межигір'я у приватну власність. Православна громадська думка вельми цим обурювалася – насамперед з огляду на те, що за таких обставин фабрика на святому місці може (ач, який жаж!) перейти під оруду підприємців-євреїв.

Утім, у наступні роки вдалося відновити тут чернецьке життя. Спочатку, з 1886 року, патронат над Межигір'ям здійснював чоловічий Свято-Троїцький (Іонинський) монастир, а у 1894-му тут було влаштовано жіночу обитель, підпорядковану Києво-Покровському монастиреві.

Від цього часу лишилося чимало поштівків, на яких зображено краєвиди Межигір'я.

Загальний вигляд

Спасо-Преображенський собор

№ 102 Межигірський Монастир

Монастирські будівлі

Тут у центрі бачимо, зокрема, класицистичний портик колишнього «братського корпусу» – наслідок реконструкції, що її здійснював на терені Межигірського комплексу у 1810-х роках, після чергової пожежі, відомий архітектор Іван Кедрін.

Святість та багата історична пам'ять цього місця разом з чудовою природою та мальовничими краєвидами сприяла численним відвідуванням. Чимало киян користувалися тут дачними приміщеннями, що їх надавав у оренду монастир. Для зручності сполучення у Межигір'ї діяла пароплавна пристань.

Пароплавна пристань у Межигір'ї

А на цій поштівці бачимо (праворуч) трійку заможних панів, які, мабуть, нещодавно прибули сюди на відпочинок. Вони позують на тлі межигірських будівель – але ж добре розуміють, що вони тут не хазяї, а лише гості.

...У радянські роки обитель, як водилося, було ліквідовано. Натомість спробували відновити традиції керамічного виробництва. У 1923 році тут було засновано художньо-керамічний технікум (з 1930-го – інститут), в якому працювали провідні майстри ужиткового мистецтва. Мистецтвознавець Федір Ернст відзначив, що цей заклад «своїм мистецьким рівнем навчання є безперечно найкращий в УСРР».

Комплекс у ті роки в основному зберігав попередній вигляд, про що свідчить поштівка межі 1920–30-х років.

Як бачимо, цей «комбінат» не заважав монастирським будівлям лишатися неушкодженими. Той-таки Ф.Ернст у 1930 році зауважив: «Вважаючи на культурне минуле Межигір'я, тут гадають улаштувати Державний Культурно-Історичний Заповідник».

Проте, у буквальному сенсі, «не так сталося, як гадалося». Коли Київ у 1934-му зробили столицею республіки, переведеним сюди з Харкова урядовцям упала в око чудова місцина. Невдовзі старовинний комплекс перестав існувати. На його місці було влаштовано урядову резиденцію – оту, через яку зараз ламають списи Тимошенко з Януковичем.

Незважаючи ні на які горбачовські перебудови, ні на яку демократію, ні на яку незалежність, місце козацької святині досі залишається за високим парканом, під охороною, в руках купки можновладців. Навколо цієї загадкової території останніми роками поширювалися всілякі чутки, плітки; сенсаційні публікації упевнили частину читачів у тому, що десь там, у підвалах, досі переховується пресловута бібліотека Ярослава Мудрого!..

Разом з цим, ще за часи існування Межигірського комплексу про нього багато писали у солідних книжках – від Андрія Муравйова і Івана Фундуклея до Костя Шероцького та Федора Ернста. Нині історії Межигір'я теж присвячено чимало досліджень; у 2007 році вийшла книжка «Вишгород. Межигір'я» (автори І.Черняков, І.Пироженко). Збереглося доволі зображень та креслень межигірських будівель.

Тому, якби наші політичні і культурні «керманічі» справді дбали про відродження національної духовності, а не про наповнення власних кишень, вони б давно уже прибрали звідси будь-які свої «резиденції» та вжили б заходів до відновлення славного «Межигірського Спаса». Це було б і природніше, і ефективніше, ніж вбухувати сотні мільйонів у «мистецькі арсенали» чи базикати про вельми витратне «відтворення»

незрозуміло де Військово-Микільського собору...

Але спробуйте відібрати в українських «слуг народу» те, що потрапило до їхніх загребухих рук! Дарма сподіватися.

На завершення хочу навести уривок з публікації видатного нашого вченого Михайла Максимовича «Нечто о Межигорьи». Ці рядки написані 1864 року. Чи потрібні коментарі?..

«...Будучи на короткое время в Киеве, я слышал, что через несколько недель Межигорье будет продаваться с публичного торга... Скорбная мысль не покидает меня и в моем хуторском уединении: что, если Межигорье достанется в руки какого-нибудь предприимчивого жида!... Оскорбительно было бы для нас – его обладание тем дорогим для здешнего края местом, куда являлись некогда на молитвенные подвиги и пострижение такие люди, как патриарх Иоаким Савелов, митрополит Тимофей Щербатский, епископ Иоасаф Горленко и многие другие; тем заветным местом, которое, в тяжкие времена Киевской Руси, посещал благодетельный для нее иерусалимский патриарх Феофан и подтвердил тут ставропигию, и в беседе с Межигорской братией рассказывал об огне, сходящем перед Светлым Воскресением на гроб Господний...»

Но, нет! Межигорью не следует перейти не то, чтобы в жидовские руки, но и в частную собственность всякого торгаша и промышленника; и мне сдается, что до того не допустят ни Печерская Лавра, ни другие монастыри киевские, со своим архипастырем; что они, общими силами, при содействии благотворительных мирян, возмogli бы оплатить Межигорье и открыть его по-прежнему для общежительства братского; что новособранная здесь братия весьма могла бы продолжать с успехом и выработку фаянсовой посуды, подобно тому, как в Оптиной пустыни, среди подвигов благочестия и трудов книжных, работают и над деревом, и над глиной. Тогда ожила бы и в народе прежняя любовь к Межигорью и оно послужило бы для него благотворной и, можно сказать, необходимой в настоящее время школой благочестия и трудолюбия».

Михайло Кальницький pravda.com.ua

На звороті написано: «Околиці Києва. Межигір'я. Загальний вигляд учбового керамічного комбінату».

Фактор духовності

Ніч у Карпатах. Тут все інакше – зорі ближче і сяють яскравіше. Ніч дороги – і я перенісся у гори, покриті лісами, від яких складно відвести погляд. А скільки садів, а скільки природних цілющих джерел! А скільки інших багатств, дарованих нашій землі!

Чого ми не маємо для гарного життя? Незалежність – маємо. Лани для хліба – маємо. Європейську демократію (вибачте за набридлий термін) – теж маємо. Депутати пишуть закони. Заводи виробляють сталь та добрива. Порти перевалюють грузи тощо.

Господар мого будинку, пан Василь, у якого я зняв житло, розповів як ще десь у 1991 році Плющ розмовляв з його тестем. «Будемо незалежні, будемо гарно жити, все буде добре» – казав він. «Чому ж народу буде добре?» – допитувався тесть мого знайомого. «Ну як же!» – дивувався політик. «Як Ви не розумієте! Будемо незалежні – будемо добре жити». «От і живемо», – підсумував пан Василь.

Ніколи б не подумав, що пересічний мешканець Карпатського селища з такою грізкою буде говорити про своє життя та сучасну українську владу. Для мене, людини з півдня, де підтримка помаранчевих подій 2004 року була дивним виключенням, отака громадянська позиція стала повною несподіванкою!

А потім пан Василь усе пояснив. Він розповів про те, що все навкруги захоплено, про те як вони писали в КРУ, у прокуратуру, і як приїжджали поважні чиновники з Києва та тикали пальцями у землю, які треба було записати на їхніх людей. І як потім прийшов голова селищної ради і сказав – «ну що дописалися? Ось скільки напишете – стільки землі з ваших пасовищ віддадуть генералам та чиновникам з Києва».

«Розкажу Вам, як я судився за землю, яку обробляв багато років, – продовжує розповідь пан Василь. – Хотів її приватизувати. По всій Україні це можливо, але не тут, де депутати та

чиновники будують свої хатинки – та й ще які депутати та чиновники! Не дали мені можливості приватизувати землю.

Подав я до суду. На перші три засідання представники районної селищної ради просто не прийшли. Я тоді вдався до хитрощів. Пішов до нашого землевпорядника та й питаю: слухай, чого це ваші не приходять на суд? А він каже: «Любий мій – усі справи по землі вирішуються у цьому кабінеті, а не у суді».

Ну добре. Пішов я на третє засідання суду і кажу: «Пане суддя, землевпорядник сказав, що всі справи вирішуються у нього в кабінеті». Звичайно, суд тут же видав ухвалу на мою користь. Ну то й що? Знаєте, що мені відповіли у селищній раді? Якщо у суду є земля, то нехай він сам тобі її дає».

Це було влітку. Голова та інші пороз'їжджали за кордони. Отямилися ці хлопці тільки через два місяці, коли і всі терміни подачі апеляції пройшли. Подали вони апеляцію у вищий суд – і все. Занесли що треба – і суд постановив передати цю справу на нове доопрацювання у потрібне місце. Ось Вам, пане Юрію, і вся справедливість».

Дивно це мені зараз оце все чути. Я вважав, що південь України – це промисловість, а захід – це духовний та культурний центр розвитку держави. А виявилось...

Тутешні люди живуть так само, як і по всій країні. Так само керують та володарюють тут ті, хто до звичайних людей ставляться як до непотребу.

Отже, беззаконня та несправедливість влади однакова по всій країні. Яка різниця на якій мові та під якими політичними прапорами роблять свою справу пани, які швидко поділили між собою все те, що мало б приносити добробут у кожному українську сім'ю?

Ба, більше! Нашим керманічам вигідно підтримувати ворожнечу між заходом та сходом. Це хоч якимось чином покриває їхні безвідповідальність, непрофесійність, лінощі та іншу неспроможність якісно розбудовувати Україну.

Кілометрів за п'ять кордон з Румунією. Коли дивишся на цю красу, то починаєш розуміти, чому упродовж всієї історії усі бажали володіти цією землею.

От і румуни хочуть і висувають територіальні претензії. Та якби ж тільки проблема була у стосунках із Румунією... Чи прийняли б нас в ЄС? А вже Болгарія і Румунія, які були набагато менш розвинуті ніж Україна, туди вступили.

Що ж вдіяти? Треба шукати інше джерело розвитку, іншу концепцію, інший фундамент побудови успішної країни.

Але де він – цей фундамент, де це нове джерело? Що може об'єднати громадян сходу та заходу у боротьбі і праці за свою країну? Політики – навряд чи. Національна ідеологія – теж, адже сучасна Україна багатонаціональна держава. За яким виміром оцінювати оцю титульну націю.

Куди не поглянеш – глухий кут. Чи є інші чинники, які можуть сприяти розвитку нашої України?

У нас начебто є всі складові для успішної розбудови квітучої країни. Але не вистачає того, що має бути у серці людини. Це совість, моральність, людяність, співчуття, милосердя, патріотизм.

На жаль, ці складові не можливо завезти з Європи чи з Росії, купити, взяти в оренду. Якщо це є, то політики та службовці дбають про країну та народ, а немає – то ці ж самі політики та службовці перетворюються на ненажерливих хижаків, для яких українське та українці – це виключно ресурс для забезпечення своїх потреб.

Що ж сприяє розвитку цих людських якостей і особливо серед людей, які мають приймати ключові рішення щодо розбудови країни?

Може, спеціальні техніки? Дійсно, можливо значно підвищити професійний управлінський рівень, комунікаційний, організаційний тощо, але щодо совісті, моральності, людяності – то техніками тут не допоможеш. Це духовні питання, з іншої сфери...

Це споконвічна сфера духовного пошуку людини, пошуку вічних цін-

ностей, відповіді на принципові питання буття – хто я, навіщо я на цій землі, для чого я існую, куди йду, що очікую від майбутнього коли прийде час піти з цієї землі.

Звичайно, є такі люди, для яких ці питання ніколи не стануть пріоритетними. Їхні шлях та буття будуть підпорядковані матеріальному світосприйняттю, у якому є тільки вони, їхні задоволення, їхні потреби.

Але мене надихає те, що Україна та українці упродовж всіх часів були і є нацією, яка шукала відповідей на екзистенційні питання у християнській площині.

Так, християнство часто було полем розбрату. Конкуренція між католицькою та православною церквами упродовж сторіч не сприяла духовному зростанню нації. Дуже часто ці протиріччя використовували й політики для того, щоб розділити та послабити українців, щоб легше було панувати.

Сімдесять років випалювання християнської віри з українського народу, звичайно, послабили духовні підвалини нації. Але цей час минув. Християнські церкви відроджуються. І я впевнений, що розвиток України має початися із серцець самих людей. Найперше, із усвідомлення ними, що не жадоба до матеріальних цінностей є головним чинником життя.

Достатньо звернути увагу на теперішню світову кризу, яка була спричинена виключно жадобою до нових прибутків та нових придбань, більшість з яких принципово не потрібні людям.

Ця криза показала, що регуляторні механізми Європи чи Америки опинилися безсилими перед аморальністю, жадобою людей.

Отже, якщо ми не хочемо плентатися у хвості світової історії, нам треба звернутися до тих інститутів, які формують у нації принципово інші, духовно та морально спрямовані якості.

Яка це має бути церква? Католицька, православна, баптистська, тощо? Головне, до чого ми маємо прагнути – це виключення релігійного розбрату в Україні.

Необхідно опікуватися розвитком усіх Церков України – усіх, які несуть людям християнське віровчення та всіляко сприяють впровадженню духовної проsvіти нашого народу.

Зрозуміло, що питання чистоти християнського віровчення – це складна тема і зараз, власне, не про неї. Втім, напевно погодяться усі, що єдиний показник чистоти віровчення – це коли життя людей, які належать до церкви, відповідають тому, що написано та заповідано у Святому Письмі.

Чому я впевнений, що наявність у серцях моїх співгромадян чистого християнського віровчення може якісно збагатити життя нас усіх?

По-перше, більшість країн, які ми називаємо розвинутими, у яких є високі стандарти якості життя побудовані на християнських основах. Я маю на увазі країни, які показали світові приклади ефективного соціального захисту, приклади можливості заробити свій статок не крадіжками, як це було і мабуть ще є у нашій країні, а розумом та працьовитістю.

Я маю на увазі такі стандарти життя, коли різниця у статках багатих та бідних невелика, коли політики та держслужбовці не рвуть країну на шматки, а дослухаються до проблем бідних, тощо.

...Ранок у Карпатах. Який же він красивий! Зелені гори покриті легкою парю...

А потім під сонцем ця пара стає прозорою і зелені велетні все більше лоскочуть серце своєю красою.

Пан Василь ще зрання побіг на роботу. Цікава він усе-таки людина. Спить вночі дві години і дві години у день. Весь інший час працює. Що не кажіть, а вмійють та люблять на Україні люди працювати. На жаль, оті бовдурі, які керують, не дають людям повернутися та розкрити отой потенціал, що закладений в них Богом.

Юрій Старчевський,
директор Південного центру
політичного консультування
pravda.com.ua

Передплатний індекс – 96202

Свідчення про державну реєстрацію:
серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.
Засновник і видавець –
Агентство інформації та реклами
МІДІА-ЗАХІД
вул. Володимира Великого, 18,
Львів, 79053,
тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97,
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових
чи візуальних матеріалів, надрукованих
у газеті, можливий за письмовою
згодою редакції
при обов'язковому посиланні
на видання.

Редакція зберігає за собою право
редагувати та скорочувати матеріали,
які публікує. Редакція не завжди
поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах
реклами», публікуються
на комерційних умовах.
За достовірність реклами
відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс – 96202,
передплатна ціна
на один місяць - 5,68 грн.;
на три місяці - 17,04 грн.;
на шість місяців - 34,08 грн.;
на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДППЗ "Укрпошта"		Ф. СП-1											
АБОНЕМЕНТ «...Новини» (найменування видання)		На газету журнал	96202 (індекс видання)										
		Кількість комплектів											
На 2009 рік по місяцях													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
Кому _____ (Прізвище, ініціали)													
Куди _____ (поштовий індекс)				_____ (адреса)									
ДОСТАВОЧНА КАРТКА		На газету журнал		96202 (індекс видання)									
ПВ місце літер		«...Теле-, радіо-, інтернет-Новини» (найменування видання)											
Вартість	передплати	грн.	коп.	Кількість									
	переедресування	грн.	коп.	комплектів									
На 2009 рік по місяцях													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
поштовий індекс				місто _____									
				село _____									
код вулиці				район _____									
				область _____									
				вулиця _____									
буд.	корп.	кв.											
Кому _____ (Прізвище, ініціали)													

Редакція:

головний редактор – Олександр Корець,
заступники головного редактора –
Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор – Богдан Богач,
дизайнер – Христина Хоростіль,
відділ політики – Назар Зазой,
відділ економіки – Роман Старший,
відділ мистецтва – Оксана Клименко,
відділ аналітики – Анатолій Горинь,
відділ новин – Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти):
м.Київ – Оксана Клименко,
м.Івано-Франківськ – Ельвіра Блінцова,
м.Тернопіль – Галина Михайлова,
м.Луцьк – Олександра Бігун,
м.Рівне – Григорій Кремінський,
м.Житомир – Павло Письменний,
м.Чернівці – Костянтин Журавчак.

Адміністрація:
директор – Олена Сахарук,
головний менеджер – Віталіна Пенягіна.

Реклама:
Христина Карась тел.: 242 54 80,
факс: 297 60 97,
моб.: 8 097 649 88 70
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Технічна підтримка редакції:
НВКФ «Техноекс»,
директор – Олександр Ренн,
Юридичне консультування:
Віталій Рушак.

Друк:
«Видавничий дім «Молода Галичина»
(м.Львів, вул. Угорська, 14).
Номер підписано до друку о 21.30.
Зам. №939.
Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

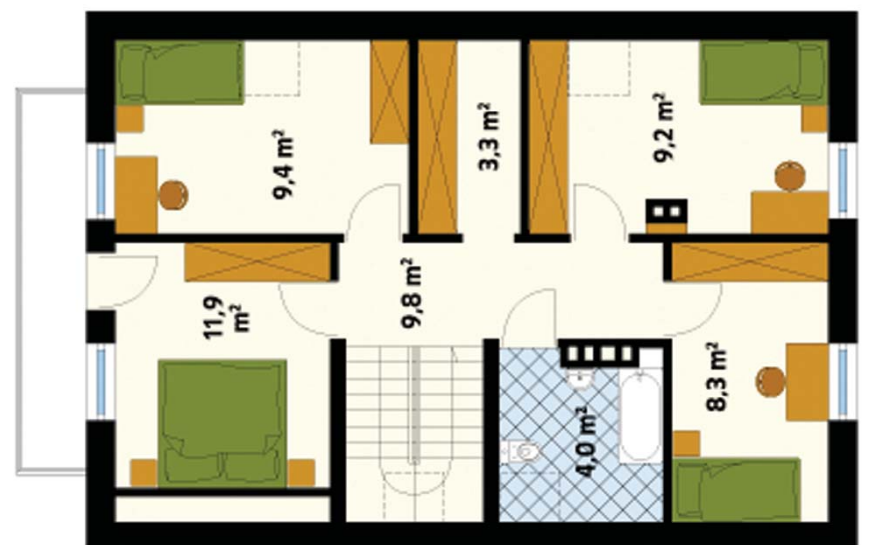
\$101760

Площа забудови – 101,8 м²
Загальна площа – 127,2 м²
Мінімальні розміри ділянки – 16,45 x 21,05 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

<http://www.domywstylu.eu/>